

Hrádocký prameň

September 2016, číslo 13

Vždy, keď hľadím hore,
k hviezdám
a neviem ich spočítať,
poviem len,
že nebesá sú
v svojej šírke nekonečné.

Keď uprostred tmavej noci
túžim vidieť slnka jas,
poviem len,
že čakanie je
v svojej dĺžke nekonečné.

A keď z búrky v svojej duši
neviem cestu nájsť,
poviem len,
že utrpenie
je v svojej hĺbke nekonečné.

..vtedy sa Boh rozosmeje:
„tvoje chápanie je
tak nekonečne
obmedzené...”

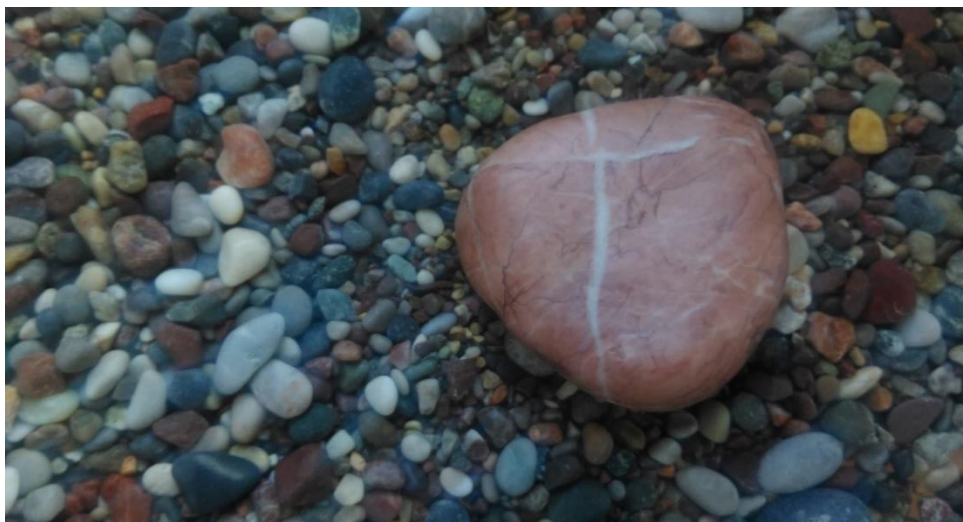
text a foto-zk-

Koľko sme schopní vnímať?

..občas len toľko, pokiaľ naše oko dovidí. A niekedy aj menej. S klapkami na očiach, akoby sme naschvál chceli ostať slepí a hluchí. Vo svojej nedokonalosti však dokážeme oveľa viac. Preto túžim po tom, aby sme dokázali vidieť krásu stvoreného, cítili, keď niekto potrebuje našu pomoc či podporu a hlavne – aby sme počuli, keď sa nám prihovára sám Pán Boh.

O živote vieme tak málo. Neuvedomujúc si, ako veľmi sme závislí na Božej prítomnosti v nás. Realita akoby sa obmedzila len na to, čo práve vidíme a čoho sa môžeme dotknúť. Existujú však chvíle, keď musíme skloniť hlavu a priznať si svoju malosť oproti veľkej, Stvoriteľskej moci. Stačí tak málo – len vyletieť nad oblaky. Tam človek objaví akoby inú dimenziu života, nový rozmer, svet – na zemi zatiaľ nepoznaný. Z tej výšky budovy, rieky, pohoria i naše ľudské životy a ich problémy sú také maličké. Nad oblakmi je slnko, pokoj a ticho. Toto som si tak naplno uvedomila v lete, keď sme s manželom a našimi deťmi leteli lietadlom, v ústrety chvíľam oddychu na letnej dovolenke. Podobné uvedomenie si tej svojej ľudskej malosti nastalo o niekoľko dní. Vybrali sme sa na krátky výlet zaujímavou loďkou. Mala sklenenú podlahu a tak sme cez priehľadnú tabuľu mohli v úžase pozorovať to, čo je skryté pod hladinou. Keď sa človek pozerá na pobrežie a pohoria, ktoré sa týčia nad morom, tak má občas na veci taký detský pohľad. Akoby pohoria vyrastali z vodnej hladiny alebo na nej plávali. Keď je však konfrontovaný s pohľadom cez sklenené dno, s úžasom si uvedomí, ten ďalší rozmer života. Obrovské pohoria, ktoré sa týčia nad vodou vyrastajú z veľkých hĺbok. Aj tam sú doliny a vysoké štíty a veľa morských živočíchov. Zrazu si človek uvedomí, ako málo je schopný vnímať. Zistí, že stačí obyčajný vietor a obrovská masa vody začne narážať o mohutné pohoria. Človek je v takej situácii, so všetkými svojimi schopnosťami či zručnosťami, neschopný urobiť čokoľvek pre svoju záchranu. Maličkí a bezmocní oproti tomu, čo Pán Boh stvoril. Cítila som veľkú pokoru pred Bohom a to, ako málo si uvedomujeme Jeho ohromnú moc okolo nás.

Na druhý deň som sa prechádzala po pláži. More vyplavilo malý kameň. Červený kameň, s bielym krížom uprostred. Biely kríž, víťazný kríž spasenia, obmytý červenou krvou Ježiša Krista. Bolo to viac ako symbolické. Cítila som, že to nebola náhoda, keď more vyplavilo ten kameň priamo k mojim nohám. Vzala som si ho domov ako vzácny suvenír, aby mi pripomínal túto chvíľu. Keď sme cestou domov opäť leteli ponad oblaky, pozorovala som ich rôzne útvary, akoby vatové kopce, či pokojné oblakové moria. Môj pohľad sa zastavil pri útvere, ktorý verne pripomínal zhrbenú postavu, ktorá vo svojom náručí objíma menšiu postavu. Chráni ju svojim objatím.

Počas celej dovolenky som cítila, ako sa mi Pán Boh prihováral. Najskôr mi ukázal, aký je veľký a mocný, čo dokázal stvoriť, svet nad oblakmi i svet pod vodou, silu, akou náš dokáže ovplyvňovať - zachrániť život i vymazať hozo zemského povrchu obyčajnou búrkou, volal ma tým k pokore a uvedomeniu si svojej závislosti na Ňom. A vzápätí sa ukázal ako milujúci Otec, opäť cez more a nebo, cez kameň a obrazce z oblakov. „Som s tebou, dávam na teba pozor, chránim ťa vo Svojom objatí.“

Hoci Ťa, Bože, práve nevidím vo svojich snoch, hoci mi práve neznie Tvoj hlas v mojej hlave, viem, že mi posielaš tieto nádherné obrazy. Pre pochopenie, pre uvedomenie si Tvojej prítomnosti okolo nás. Amen

text a foto-zk-

Život nášho zboru - prierez udalostí jar – leto 2016

Čas beží stále rovnakým tempom. Len to naše ľudské vnímanie je občas skreslené. Keď zažívame niečo pozitívne a sme plní zážitkov, akoby sme sa len stihli nadýchnuť a - už je to preč. Mávame pocity, že svojich blízkych sme nevideli týždeň - a to ubehol už celý mesiac. Keď však človek leží v nemocničnej izbe a pozerá ako padajú kvapky infúzie, ktorá pomaly tečie do žíl, nemôže robiť nič, len čakať, vtedy má pocit, že medzi každou kvapkou pretieklo snáď celé storočie.

Práve preto, aby človek v rýchlom tepe života nezabudol na to, čo prežil, je dobré si to pripomenúť, zaznamenať a možno sa po čase k tomu v spomienkach vrátiť. Je dobré si pripomenúť aj to, čím žijeme my a náš cirkevný zbor. Naposledy sme sa prostredníctvom nášho časopisu stretli na jar a odvtedy sme prežili veľa zaujímavých chvíľ.

Po veľkonočných sviatkoch sa v našom cirkevnom zbore postupne diali udalosti, na ktoré hrádockí evanjelici roky čakali. S Božou pomocou sa podarilo dostavať stavbu farského bytu tak, aby mohla prebehnúť jeho kolaudácia. Bola realizovaná aj samotná prehliadka fary a tak každý, kto mal záujem, mohol si tieto priestory, v čase dokončovania, prezrieť. Nastala úspešná kolaudácia a tak sa stavba stala farou, priestorom, ktorý mohol ožiť.

V apríli 2016 sa konal zborový konvent, na ktorom sme jednohlasne zvolili sestru Mgr. Annu Belanji za svoju zborovú farárku. Táto voľba bola emotívna, radostná a skutočne vypadla nejedna slza, lebo nastal čas, ktorý bol dlho očakávaný. Liptovský Hrádok tak má takmer po 60-tich rokoch svojho farára. (posledným zborovým farárom bol brat farár Ondrej Macko, inštalovaný v r. 1957).

Po týchto dvoch dôležitých udalostiach bolo možné začať s prípravami na slávnostné posvätenie kostola a farského bytu a slávnostnú inštaláciu zborovej farárky s. Aničky Belanji. Nastal modlitebný zápas, duchovná príprava, ako aj príprava organizačná. Do týchto príprav sa zapojilo veľa členov cirkevného zboru, za čo im ďakujeme (príprava programu, nácviky, modlitby, upratovanie kostola a priestorov pred kostolom, sťahovanie, ozvučenie, kamera a foto, výzdoba, kvety, pečenie koláčov, obsluha, umývanie riadu a mnoho ďalších prác).

8. máj 2016

-Slávnostné posvätenie kostola a farského bytu

-Inštalácia zborovej farárky Mgr. Anny Belanji

Tento deň ostane pre nás pamätným dňom. S Božou pomocou sa podarilo uskutočniť to, čo bolo v našom cirkevnom zbore započaté pred mnohými rokmi. Posvätenie kostola a farského bytu vykonal biskup Východného dištriktu br. Slavomír Sabol. Symbolicky odovzdal kľúče od kostola zborovej farárke a počas slávnostných Služieb Božích poslúžil liturgiou a kázňou Slova Božieho. Liturgiou poslúžili aj sestry a bratia farári Činčuráková, Vargovčáková, a Zacher. Informácie o histórii hrádockého evanjelického kostola prečítal br. dozorca Janko Pavlík. Inštaláciu zborovej farárky s. Aničky Belanji vykonala seniorka Liptovsko-oravského seniorátu, s. Katarína Hudáková, za asistencie bratov farárov, Hanka a M. Belanji. Slávnostné Služby Božie boli spestrené piesňami, ktoré si pripravil spevokol i mládež nášho cirkevného zboru i spevácky zbor zložený z priateľov našej s. farárky. Krátkym príhovorom sa prihovorili aj pozvaní hostia – brat farár Majer – za rodný cirkevný zbor našej sestry farárky, brat farár Matava – za rímsko -katolícku cirkev, primátor mesta Liptovský Hrádok p. Branislav Tréger. Medzi hosťami sme moli privítať bratov farárov a sestru farárku, ktorí v Liptovskom Hrádku

pôsobili v minulosti (Zacher, manželia Vargovčákovci), evanjelických farárov z okolitých obcí, bratov farárov ostatných cirkví pôsobiacich v Liptovskom Hrádku (Rímsko-katolícka, Bratská jednota baptistov, Cirkev adventistov siedmeho dňa), primátora mesta p. Branislava Trégera, br. farára Majera, rodinu a priateľov sestry farárky, ako aj br. dozorca Liptovskej Porúbky, Paľka Čajku. Medzi pozvanými hosťami boli aj ľudia, ktorí sa v minulosti podieľali alebo v súčasnosti podieľajú na rozvoji nášho zboru. Bohoslužieb sa zúčastnili členovia nášho zboru, okolitých obcí,

občania. Hrádku a všetci tí, ktorým táto udalosť nebola ľahostajná. Po skončení Služieb Božích každého čakalo malé občerstvenie, koláčiky, ktoré s láskou napiekli šikovné ruky našich žien. Za tento požehnaný deň ďakujeme Pánu Bohu i všetkým tým, ktorí obetovali svoj čas, energiu, lásku i v tento deň služby Hospodinu a nášmu cirkevnému zboru.

NAŠA FARA, ktorá doteraz bola iba stavbou, sa stala miestom pre život. Pribudli detské topánočky i kvety v oknách. Pribudli sem živí ľudia, rodinka Belanjiovcov, ktorí so svojou láskavosťou prijali vo svojom novom obydli všetkých tých, ktorí majú záujem sa s nimi stretnúť. Tu bolo aj prvé stretnutie mládeže po ich nasťahovaní sa. Pre mladých to bolo výnimočné pozvanie, udalosť, za ktorú sú vďační. Fara je teraz miesto, kam môžeme prísť po radu i milé slovo, je to miesto, kde je takpovediac náš duchovný pastier „poruke“.

Počas jari a leta sme však neostali len pri stavebnom budovaní a prípravách programu na už spomenuté udalosti, ale podieľali sa aj na budovaní duchovného života v našom zbore a v našom meste. Za spomenutie stoja **CHVÁLY LIPTOV**. Ich cieľom je duchovne spájať do jednej rodiny nielen evanjelikov ale všetky kresťanské cirkvi a všetkých obyvateľov Liptovského Hrádku – veriacich i tých hľadajúcich - do jednej Božej rodiny. Chvály sa konali v Sokolovni ako aj na námestí v Liptovskom Hrádku. Do ich realizácie boli zapojení evanjelici, katolíci, baptisti i adventisti. Viacerí členovia nášho zboru prispeli svojou službou pri osobných svedectvách, pri piesňach, organizačne či pri pomoci s občerstvením. Mnohí z nás, ktorí prišli, mali tak možnosť zažiť výnimočné chvíle na oslavu nášho Pána.

Leto bolo bohaté na **AKTIVITY PRE MLADÝCH** – deti, dorast i mládež. Už pred začiatkom letných prázdnin prebiehali prípravky dobrovoľníkov, ktorí hľadali termíny, miesta, témy, rekvizity pre realizáciu letných táborov. Prípravky boli aj časom spoločných modlitieb za ich požehnanie. **Leto začalo 5-dňovým táborom** pre deti navštevujúce evanjelické náboženstvo na základných školách a našich „besiedkárov“.

Pohľad na tento tábor vám prinášame očami Ľubky Plachtinskej:

*Začiatkom júla sa najmenší členovia tohto zboru vybrali NA CESTY. Tak ďaleko to až nebolo, ide skôr o tému detského tábora. Už aj deti vedia, že existujú 2 cesty, na ktoré sa môžeme vydať, úzka cesta a široká. Hovorí o tom Pán Ježiš v Biblii a sľubuje, že úzka cesta vedie do Kráľovstva Božieho a že nás na tej ceste bude sprevádzať On sám. A keďže každá cesta má svoje pravidlá, aj my sme sa spoločne učili dopravné značky, ktoré nám pripomínali a pripodobňovali Božie pravidlá na duchovnej ceste. Pomocou biblických príbehov sme každý deň zisťovali, ako z úzkej cesty neodbočiť, ale zostať vernými, aj keď je to niekedy ťažké. Deti si vyrábali vlastné autá a konali sa veľké táborové preteky. Dievčatá sa zase mohli učiť o svojej kráse a hodnote na dievčenskom seminári. Okrem mnohých hier, natáčania vlastného videoklipu a tvorivých aktivít sme sa večer modlili za svetové misie a hovorili sme deťom svedectvá o tom, čo Pán Boh robí v našich životoch. Najobľúbenejšími časťami dňa bolo podľa detí ranné stíšenie na izbách a futbal s mládežníkmi. Pre mňa osobne bol tento tábor dôkazom o tom, že Pán Boh miluje deti ako aj detské tábory a že sa teší spolu s nami. Mohli sme vidieť ako nás chránil, posielal nám rôzne situácie kde mohol byť nakoniec On oslávený a mohli sme vidieť Jeho priazeň vo všetkom. Najsilnejšie momenty boli vždy večer, keď sme ukladali deti spať a chodili sme sa s nimi modliť, vtedy otvorili svoje srdcia a ich viera bola taká, o ktorej hovoril Pán Ježiš ešte na tejto zemi. Druhá vec, ktorá ma zasiahla bola na konci tábora, kedy som deťom dala priestor, aby sa mohli navzájom oceniť a pochváliť a jeden druhému ospravedlniť. To by som vám priala zažiť, lebo to bolo pokorujúce hlavne pre dospelých. Veď nie nadarmo je napísané (Matúš 18:3) **Veru, hovorím vám: Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nikdy nevojдете do kráľovstva nebeského.***

Za ochotu zrealizovať tento tábor a vziať si na zodpovednosť veľa malých detí chcem poďakovať našej s. farárke Aničke Belanji, Ľubke Plachtinskej, Janke Plachtinskej, i všetkým dobrovoľníkom z radov mládeže i starších, ktorí boli ochotní pomôcť pri zvládnutí tak náročného týždňa a tak dôležitej aktivity akou je privádzanie detí k živému Bohu.

Mládež začala svoje aktivity už pred letnými prázdninami, keď spolu mohli zažiť pozhnaný **víkend v Českej republike**, v Oldřichovciach, neskôr na **splave Hrona**. Prázdniny ukončili mládežníckym táborom **J-Camp**, ktorý realizovali v Kráľovej Lehote. Dorastáci mali možnosť stretnúť sa, spolu aj so staršími mládežníkmi, na **stanovačke v Jamníku**. Každý tábor bol výnimočný, plný krásnych zážitkov. Mohli sa spolu učiť o Božej láske a Božom pôsobení medzi nami, učili sa žiť ako skutoční bratia a sestry -ako jedna veľká rodina, učili sa navzájom si pomáhať a byť citlivými jeden voči druhému. Je dôležité formovať mladú generáciu, dávať im nádej na šťastný život – život v Kristu. Verím, že každý, kto aspoň jedno z týchto stretnutí absolvoval, odišiel odtiaľ „poznačený“ Božou láskou.

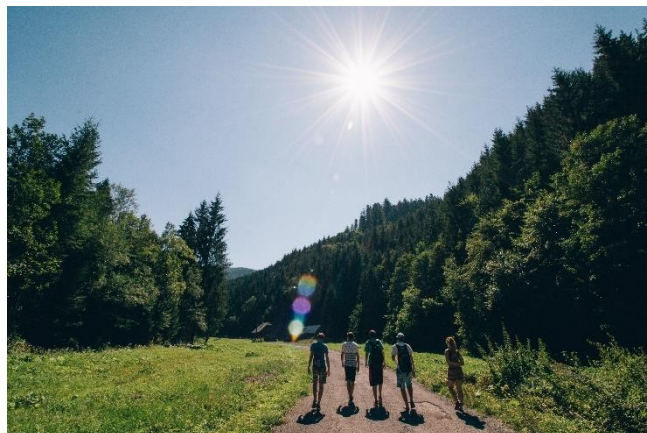
Oldřichovice, ČR

stanovačka, Jamník

J-Camp, Kráľova Lehota

v auguste 2016 náš cirkevný zbor organizoval **cestu za našimi bratmi a sestrami v Nórsku**. K tejto téme si môžete prečítať samostatný príspevok.

Napokon, **28. august 2016 bol dňom slávnostného posvätenia priestorov materskej školy**, ktorej zriaďovateľom je náš cirkevný zbor. Po ukončení stavebných prác, kolaudácii stavby a zariadení vnútorných priestorov, bolo možné pristúpiť k posväteniu podkrovných priestorov nášho kostola. Na slávnostné Služby Božie boli pozvaní budúci škôlkári a ich rodičia, primátor mesta Liptovský Hrádok , p. Branislav Tréger, bola predstavená p. riaditeľka škôlky i ostatní zamestnanci . Posvätenie vykonala seniorka Liptovsko-oravského seniorátu, sestra Katarína Hudáková.

Každý, kto mal záujem sa mohol tejto posviacky zúčastniť a zároveň si prezrieť priestory, ktoré 5.9.2016 začína ožívať detským smiechom. Materskú školu, často diskutovanú v našom cirkevnom zbore, z pohľadu názorov, jej zmyslu a prínosu pre náš zbor i mladú generáciu, v otázkach finančných, organizačných, legislatívnych – všetko toto vkladáme do Božích rúk a prosíme o požehnanie, aby čas, energia, práca, dary aj financie, aby to neostalo len bode dobudovania stavby, ale aby ožila – nielen smiechom detí, aby žila a prinášala duchovný rast deťom a ich rodičom, zamestnancom i nášmu cirkevnému zboru, ktorý túto ustanovizeň „prichýlil pod svojimi krídlami“. S prosbou, ó Pane, nech je aj práca v škôlke prácou na Tvojej vinici, vkladáme je začiatok i všetky ostatné dni, ktoré prídu, do Tvojich rúk. Amen

Text -zk-

Foto Luky Karabín a AdyKubovčík

Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste sa mocou Ducha Svätého rozhojňovali v nádeji.

Rim 15,13

Tieto slová sa stali posolstvom, ktoré sme priniesli našim bratom a sestrám v evanjelickom cirkevnom zbore v Stokke, mestečku vzdialenom asi 100 km od Osla, hlavného mesta Nórska.

Našej návšteve v tejto krajine predchádzalo niekoľko udalostí. V Stokke žije brat CurtWestman, pracovník evanjelickej misie, ktorý dobre pozná európske štáty a aj na Slovensku navštívil mnohé evanjelické cirkevné zbory a prednášal na mnohých konferenciách v našej republike. Ako sám o sebe zvykne hovoriť, je Švéd žijúci v Nórsku, so srdcom na Slovensku. Pred niekoľkými rokmi navštívil aj Liptovský Hrádok a mal možnosť vidieť život nášho cirkevného zboru. Začal sa zaoberať myšlienkou vytvorenia akéhosi partnerstva, priateľstva medzi evanjelikmi v Nórsku a na Slovensku. Túto myšlienku predložil vo svojom cirkevnom zbore v Nórsku a potom oslovil náš cirkevný zbor.

A tak skupina evanjelikov zo Stokke, spolu s ich bratom farárom a CurtomWestmanom, v lete minulého roka, navštívila náš cirkevný zbor. Strávili sme spolu príjemný deň pri čítaní Božieho Slova, vo vzájomných rozhovoroch, pri piesňach na oslavu Božieho mena a pri modlitbách. Cieľom tohto partnerstva bolo spoločne sa modliť, podporovať, vymieňať si skúsenosti a hľadať nové cesty, ako získavať ľudí pre život s Kristom. Bol to požehnaný čas, dôkazom čoho bola ich opätovná návšteva v januári tohto roka. Podľa ich slov cítili, že túžia po bližších kontaktoch s nami a tak pozvali náš cirkevný zbor na návštevu k nim, do Nórska.

Začali sme sa modliť za túto myšlienku a hľadať možnosti, ako takú cestu uskutočniť. Každý, kto mal záujem sa mohol prihlásiť, vytvorila sa skupina 37-mich ľudí, od detí základných škôl cez študentov stredných a vysokých škôl až po starších členov nad 70 rokov. S Božou pomocou sa podarilo našu cestu zrealizovať, a tak 11. augusta 2016, o 9.00 hod. odišiel autobus spred kostola v Liptovskom Hrádku na miesta, pre mnohých doposiaľ neznáme. Svoju cestu sme vložili do Božích rúk.

Ľudia v Stokke nás milo privítali a prijali vo svojich rodinách. (V mojom srdci ostanú Reidar a Ragnhild). Vďaka nim sme mohli vidieť veľa zaujímavých miest – pobrežie a prístavy, hlavné mesto Nórska Oslo, múzeá, Holmenkollen (známe biatlonové stredisko, kde dosahovali výborné výsledky aj slovenskí biatlonisti), videli sme čistú, zelenú krajinu s roztrúsenými domčekmi, zažili túru, opekačku, mali futbalový zápas. Všetky tieto zážitky však boli len pridanou hodnotou k tomu, prečo sme do Nórska prišli. Cieľom bolo prežiť čas v spoločenstve s Kristom, zažiť chvíle s našimi bratmi a sestrami v ich cirkevnom zbore, zdieľať svoje radosti i starosti, vzájomne sa povzbudzovať v jednote, vo viere v živého Boha. V nórskom jazyku sme sa modlili modlitbu Pánovu – Otče náš i Všeobecnú vieru kresťanskú, spievali piesne, ktorých melódie sú známe v oboch krajinách. Boli to pre nás nové skúsenosti, ktoré nás vzájomne obohacovali. Stretli sme tu milých, veriacich ľudí, úprimne hľadajúcich živého Krista. Mali sme možnosť žiť s nimi v ich každodennom živote, spolu sa modliť v ich rodinách, rozprávať sa o živote, hodnotách u nich i u nás. Pri spoločných večerách sme zažívali krásne spoločenstvo v rozhovoroch, svedectvách i piesňach, spoločne sme boli v ich kostole, na nedeľných Bohoslužbách. Päť dní ubehlo akosi rýchlo, každý si vytvoril osobné väzby, každý zažil tak osobne niečo výnimočné a lúčenie, ktoré nasledovalo vôbec nebolo jednoduché. Cítili sme, že aj oni túžia po opätovnom stretnutí, tak veríme, že sa s nimi opäť stretneme u nás, v Liptovskom Hrádku. A tak, kým sme sa pred cestou z Liptovského Hrádku modlili za nejaký cirkevný zbor niekde v Nórsku, teraz to už boli modlitby za konkrétny zbor, brata farára i samotných ľudí a ich rodiny. Boli to chvíle plné Božej milosti a Božieho požehnania nielen v oblasti „medzištátnej výmeny“ ale aj pre náš cirkevný zbor samotný. Strávili sme spolu veľa času a tak sme sa mohli vzájomne lepšie poznať, pomôcť si nielen v prípade jazykovej bariéry ale aj odovzdávaním si skúseností, či modlitbami jedného za druhého. Veď kedy máme na seba len tak hodinu – dve na

nerušené rozhovory? Opäť nastalo lúčenie. Väčšina z nás odchádzala na Slovensko, ale skupinka našich drahých mladých ostala na niekoľko dní ešte spoznávať túto nádhernú krajinu. Na letisku sme ich všetkých vyobjímali, každý im dal, čo mohol, objatie, slzičku, jedlo, či nejaký peniaz na cestu. Modlili sme sa za nich ako za vlastné deti, aby prežili krásne chvíle a aby sa nám živí a zdraví vrátili domov. A oni nás oddane vyprevadili, zašli až na posledné miesto, kam sa v rámci letiskových kontrol dalo dostať. Tá vzájomná podpora bola úžasná. Návrat domov bol bezproblémový, pokojný, v autobuse sme vzájomne zdieľali svoje zážitky, bolo to veľké rodinné stretnutie. V Liptovskom Hrádku prišlo na rad tretie lúčenie - a to opäť nebolo jednoduché, prežili sme ako rodina päť krásnych spoločných dní, viac sme sa spoznali, vzájomne sa podporovali a pomáhali si. Bolo mi ľúto, že naša cesta sa práve skončila.

Veľká vďaka patrí nášmu Hospodinu, za milosť, ktorá nám bola daná, i našej sestre farárke Aničke Belanji a jej manželovi bratovi farárovi Michalovi Belanji, že tento pobyt zabezpečili aj po organizačnej stránke a boli nám tak veľkou oporou nielen v duchovnej oblasti.

Milí bratia a sestry, tak ako na Slovensku, tak aj v Nórsku sú ľudia úprimne hľadajúci živého Boha, Pána nás všetkých. My potrebujeme ich podporu a oni našu. Sú to vzácní a Bohu oddaní ľudia, túžiaci po Jeho prítomnosti a Jeho požehnaní, v ich cirkevnom zbore i v ich rodinách. Vložte, prosím, ich životy do svojich modlitieb. Amen

A keďže sme sa na konci rozdelili na dve skupiny – tých, čo ostávajú a tých, čo odchádzajú, prinášame osobné postrehy našich milých – rodiny Čupkovej a Olivky Vrbičanovej a našich mladých, ktorí ostali spoznávať krásy tejto severskej krajiny.

-zk-

Boli to iba tri dni, ktoré sme prežili s bratmi a sestrami v Nórsku, ale vnímame, že sa hlboko zapísali do našich srdc. Privítali nás s otvorenou náručou a ich príbytky sa na pár dní stali našim domovom. O severanoch sa hovorí, že sú uzavretí, preto nás milo prekvapilo, akí boli voči nám otvorení a úprimní. Sme veľmi vďační, že nás tak prijali a že sme sa na pár dní mohli stať súčasťou ich životov.

Krásne dojmy v nás zanechali miesta, ktoré sme mohli vidieť, napr. múzeum v Stokke, pamiatky v Osle alebo nádherný výhľad z pevnosti, odkiaľ sme dovideli až na „koniec sveta“. Myslíme, že nikto z nás nezabudne ani na veľmi zábavný „nosatý“ futbal, či turistiku.

Aj po duchovnej stránke to bol pre nás požehnaný čas. V rodine Karla a Ingrid sme sa do noci zdieľali o našich životoch. Táto rodina sa dá opísať slovami, ktoré nám dal Pán v 1. liste Petra 4. kapitole 8.-10. verši: „Nadovšetko majte vytrvalú lásku jedni k druhým, lebo láska prikrýva množstvo hriechov. Buďte si navzájom pohostinní bez reptania. Ako dobrí správcovia mnohorakej Božej milosti slúžte si navzájom každý tým duchovným darom, ktorý prijal.“

Deň sme začínali modlitbou a čítaním Božieho slova. Pre nás to bol čas jednoty Božích detí. Neboli sme tam ako dva národy Nóri a Slováci, ale ako jeden Boží národ. Veľmi silný dojem v nás zanechalo aj Tinkine svedectvo a nedeľné bohoslužby, ktorých súčasťou bol krst a večera Pánova. Ivetka, Peťo a Katka Čupkovci

Občas sa zvykne hovoriť, že Nóri nie sú otvorení ľudia, rada by som však povedala, že presný opak je pravdou. Bývala som u učiteľky na dôchodku a s ňou sme prežili skutočne úžasné zážitky. Bola milá, štedrá, podala nám veľa informácií o Nórsku, Stokke i svojej rodine. Každý večer sme mali kultúrne zážitky vo forme koncertov. Vo svojich 87-mich rokoch nás povozila po celom okolí. Je to úžasná žena. Nakoniec môžeme všetci konštatovať, že všetci sa nám snažili veľmi venovať. Ešte musím povedať, že pri vstupe do ich kostola, aj počas Služieb Božích na mňa všetko zapôsobilo akousi úžasnou, neopísateľnou, magickou bázňou ich predkov a Božieho Ducha. Jednoducho som mala úžasný zážitok. Oliva Vrbičanová

Napísať príbeh o našom Nórskom výlete, asi by som písala o priateľstve, ktoré je spojené len vzájomnými sympatiami. O problémoch, ktoré sú len začiatkom nádherných a veľkých príbehov s dobrým koncom a o nádhre krajiny a hôr, ktoré mi len pripomínajú, že aj tak radosť z toho dáva Kráľ, a všetko to patrí len Jemu.

O priateľstve, že je to dar. Dar, ktorý sa učím tvoriť, ale aj používať a brať si, ako koláč z ktorého každý berie a je. Ale zároveň, my sami sme ingredienciami, ktoré sú nevyhnutné, aby bol ten koláč dobrý, no dokopy to viedať len Ježiš. A potom si užívame, akorozdielne sme a predsa spojení láskou privšetkých momentoch, aj keď spolu ráno zas jemekašu, keď sa túlame lesmi a váľame sa v machu, keď zas niekde zastavujeme a fotíme, keď my, dievčatá priveľa rozprávame, ale boky len mlčíme unesení nádhrou momentu a reality. A keď s bandou priateľov objavujeme a dýchame milosť, túžiac po prítomnosti Kráľovstve, medzinami, v nás. Túžime a zažívame. Deti Božie poznať po láske.

O problémoch života, ktoré predeti Božienaberajú iný význam. Ved' naša nádej má meno - Ježiš. Nech už veci vyzerajú akokoľvek.

My sme to mohli zakúsiť a takýto bol náš prvý príbeh Nórska : na letisku, kde sme si malí vyzdvihnúť objednané autá. Ale stala sa chyba. Zistilo sa, že autá sú na inom letisku, vzdialenom od nás asi 100 km, a my si ich nemáme ako vyzdvihnúť . Trochu zmätený, asi skôr brigádnik než pracovník, nám tak mervôbec nevedel pomôcť. Ak by sme chceli ísť autobusom, platili by sme veľmi veľa aj keby išiel iba jeden, trvalo by to príliš dlho a ubytovanie sme museli stihnúť v dohodnutom čase. Nakoniec sme sa dohodli, že nám drahý autobus preplatia... Keď si chlapci konečne prevzali autá na správnom mieste, zistili sme druhú stránku veci. Dostali sme väčšie a lepšie auto ako sme mali objednané - nad tým autom, pri objednávaní, chlapci len zavreli oči s túžbou: keby som tak mohol po Nórsku jazdiť na tomto, a teraz držia v rukách kľúče...

A naša prvá noc .. v zmlatku a hladu sme si objednali večeru. Keď sme zistili, že to môže byť dosť drahá záležitosť, ľutovali sme, ale s teplou polievkou v brušku sme šli potichu spať. Ráno sme zostali mlčať, keď nám pani po rannom stíšení povedala, že Pán Boh jej povedal, aby sme nič neplatili.

Či nemáme Otca, ktorý sám píše naše príbehy a či by mohol chcieť aby skončili zle? Dobré konce na začiatku nevidieť, no postoj dôvery je to, k čomu sa Pán Boh prizná.

Nie je to len pekné leto, nie je to len dnes a zajtrajtra.

Je to život, je to skladačka najrôznejších pocitov, momentov a príbehov ..a nad tým všetkým znie pieseň. Oslavná, víťazná, vzdávajúca vďaku a česť.

Lebo Ježiš je môj milý a ako v Nórsku tak i doma.

A takýto bol pre nás čas v Nórsku.

L - Božia láska je bezhraničná.

N - Čas, kedy nás Boh predchádzal na miestach nových a nepoznaných, čas milosti, požehnaní a občerstvenia ducha a duše. Čas, kde východ je západom a sever juhom, lebo Bohu sa to tak zapáčilo.

P - Že si môžem byť istý Otcovou dobrotou a tým, že sa o mňa postará. Že taký je Jeho charakter a že všetko slúži na dobré nakoniec.

J - sloboda a voľnosť v tom, že som mohol byť tým, kým som. Pociť prijatia znamenal pre mňa veľmi moc. Veľmi. Nikdy som to doteraz nezažil a nepociťil takýmto spôsobom ako s vami tam.

A - Premňa bolo Nórsko niečo neopísateľné, nad moje očakávania, a mohol som v tom celom vidieť Božiu milosť a požehnanie

M - Pred tým, ako sme tam šli, som sa modlil, aby sme tam poznali Boha špeciálnym spôsobom. A myslím, že pri mne sa to naplnilo. Zažil som Otcovu starostlivosť, Jeho slovo v praxi "o nič nebud' ustarostený". Na vlastnej koži som zažil ako to vyzerá. To, že On sa vždy postará.

R - spolu s priateľmi sme v procese učenia sa, čo to znamená byť objektom lásky Otca. Starajúci sa Otec v situáciách, ktoré sa nestávajú každý deň. Byť blízko Kráľa, so všetkým svätými je tvrdá práca. Stojí to mnoho, no Ježiš za náš prístup k Otcovi zaplatil všetkým.

Ad'ka Gažová, Ľubka Plachtinská, Natálka Klementová, Pepo Duriš, Janko Duriš, Ady Kubovčík, Minko Paštrnák, Ráchel Kokavcová

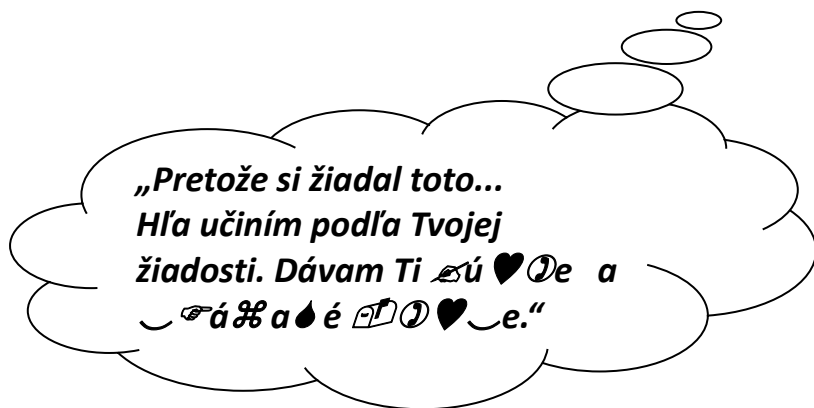
Milé deti!

➤ 1. úloha - Šalamúnova prosba

Šalamún bol mladý muž, ktorý bol poverený vládnuť nad jedným z najprosperujúcejších kráľovstiev starovekého Blízkeho východu. Izrael bol v tom čase dôležitou mocnosťou. Jeho vláda sa rozprestierala od rieky Eufrat až po hranice Egypta. Šalamún mal veľkú zodpovednosť a bol si vedomý toho, že potrebuje pomoc. Keď sa Pán Boh spýtal mladého kráľa, čo by mohol pre neho urobiť, Šalamún si nežiadal bohatstvo alebo dlhý život, ale prosil o múdre srdce slovami:

„Daj svojmu sluhovi poslušné srdce, aby spravoval Tvoj ľud, aby mohol rozoznávať dobré od zlého,...“

Táto prosba Pána Boha potešila. A tak mu riekol:

Viac o Šalamúnovej prosbe sa dočítaš v Biblii: v 1. knihe Kráľov v 3. kapitole

➤ 2. úloha - Pán Boh sa na teba díva

Čokoľvek robíš, Pán Boh vie o všetkom. Hovorí o tom aj Božie slovo v biblickej knihe Žalmy v 139. kapitole.

vy vieš, či ja á, či áa.
 vy Hoďo Duješ, či o í, či Keží,
 o šeý o i
 e á o ieš.

**Ešte nemám slovo na jazyku
a Ty, Hospodine, už ho celkom vieš.**

Môžeš zlé veci zakrývať pred ľuďmi - mamičkou, ockom, kamarátom, pani učiteľkou. Avšak pred Pánom Bohom nič neskryješ. Vyznaj svoj hriech Pánovi Ježišovi a priznaj sa človeku, ktorému si ublížil. Požiadať o odpustenie. Budeš mať z toho radosť.

Na vylúštenie úloh použi dekodér:

B	C	D	F	G	H	J	K	L	M
									
N	P	Q	R	S	T	V	W	X	Z
									

Milé dievča, milý chlapec, nech máš múdrosť od Pána Boha, nech vieš rozoznávať dobré od zlého.

Sme na konci dnešného čísla. Jeho cieľom bolo povzbudiť, potešiť a zhrnúť to, čím sme doposiaľ žili. Verím, že sa nám to s Božou pomocou podarilo.

Pre mňa bolo toto číslo výnimočné. Rodilo sa v čase, keď som zápasila so zdravotnými problémami. Písaním však som mohla nanovo prežiť veľkú radosť z toho, čo krásne sme doteraz zažili, každý príbeh mi v mysli nanovo ožil, tak veľa Božích dotykov, pri ktorých sa aj tie najväčšie starosti stávajú malichernými. Pán Boh to tak chcel, prišli myšlienky, témy, ľudia ochotní prispieť svojimi príspevkami i fotografiami. Aj vďaka vašim výpovediam môže byť tento časopis autentickým zaznamenaním života v našom cirkevnom zbore. Rada preto privítam, keď nájdete v sebe silu a ochotu niečím do Hrádockého prameňa prispieť. Už teraz ďakujem Pánu Bohu za vás a vaše príspevky.

Pohľad z nemocničného okna –zk-

Dôležité kontakty:

Zborová farárka: Mgr. Anna Belanji, tel. č.: 0918/828 050

Zborový dozorca : Ing. Ján Pavlík, PhD., tel. č.: 0903/175 627

Adresa: Evanjelický a. v. farský úrad,
Hviezdoslavova ulica 142, 033 01 Liptovský Hrádok

lipt.hradok@ecav.sk

Hrádocký prameň: hradockypramen@gmail.com

V prípade záujmu o krst, sobáš, pohreb, návštevu v domácnosti, či v nemocnici, spovede, prislúženia Večere Pánovej, osobného rozhovoru, duchovného poradenstva, môžete zavolať sestre farárke.

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok. Náklad 150 ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Z.Karabínová, M.Gabčová, rod.Čupková, O.Vrbičanová, Ľ.Plachtinská, A.Gažová, N.Klementová, R.Kokavcová, P. a J. Durišovci, M.Paštrnák ml., foto L. Karabín a A.Kubovčík